

1011 LISTI

LETO VI.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH - IZHAJA VSAKO SREDA

štev. 33

POTEGAVSČINA

— Ali boste pri vas razdelili dobiček?
 — Seveda ga bomo...
 — Potem pa pridem takoj k vam v službo!
 — Počas! Pri nas bomo dobiček razdelili takole: nekaj za gradnjo stano-
 vanjskih hišic, nekaj za modernizacijo obratov...
 — Ne, potem pa ne pridem!

VINIČARSKA

— Jaka, ta teden moram izprazniti viničarijo!
 — V redu. Jaz sem kar takoj za to, da zamenjava stanovanje.

VSE ZA KRŠČANSKO MORALO!

V Italiji zelo vneto skrbijo za javno moralo. Krščanski zakon n. pr. celo ne dovolijo, da bi lahko fant ob slovesu na kolodvoru poljubil svoje dekle.

Ko je zadnjič neki fant prekršil tale zakon na kolodvoru v Gorici, so ga takoj »zašili« zaradi nemoralnega dejanja. Neki tujec, ki je to videl, je začuden pobral čuvarja javne morale:

ČISTO SVEŽE

— Slišite, to pa se mi ne zdi prav. Takle nedolžen poljub vendar ni nič tako hudega...

Čuvar javne morale se je razburil:

— Nič hudega gor all dol, zakon to prepoveduje in basta! Sicer pa, prosim, zakaj imamo potem sploh javne hiše?!

FRANCOSKI HUMOR

— Pardon, monsieur, all tudi vi stavkate?

— Za enkrat še ne...

— Torej ste stavkokaz?

— Ne, samo minister!

ENA »IZ RAJA«

V neki madžarski vasl so pobrali kmetom skoraj vse žito. Kar ga je ostalo — za seme namreč —, so ga kmetje kmalu zaradi lakote pojedli. Pa je prišel lepega dne na inšpekcijo v vas funkcionar z okraja. Ko so ga kmetje zagledali, so se pognali proti najbližjemu senku in začeli jesti seno. Funkcionar z okraja se je prestrašil:

— Golobčki, ne jejte že sedaj sena! Kaj boste vendar jedli pozimi?!

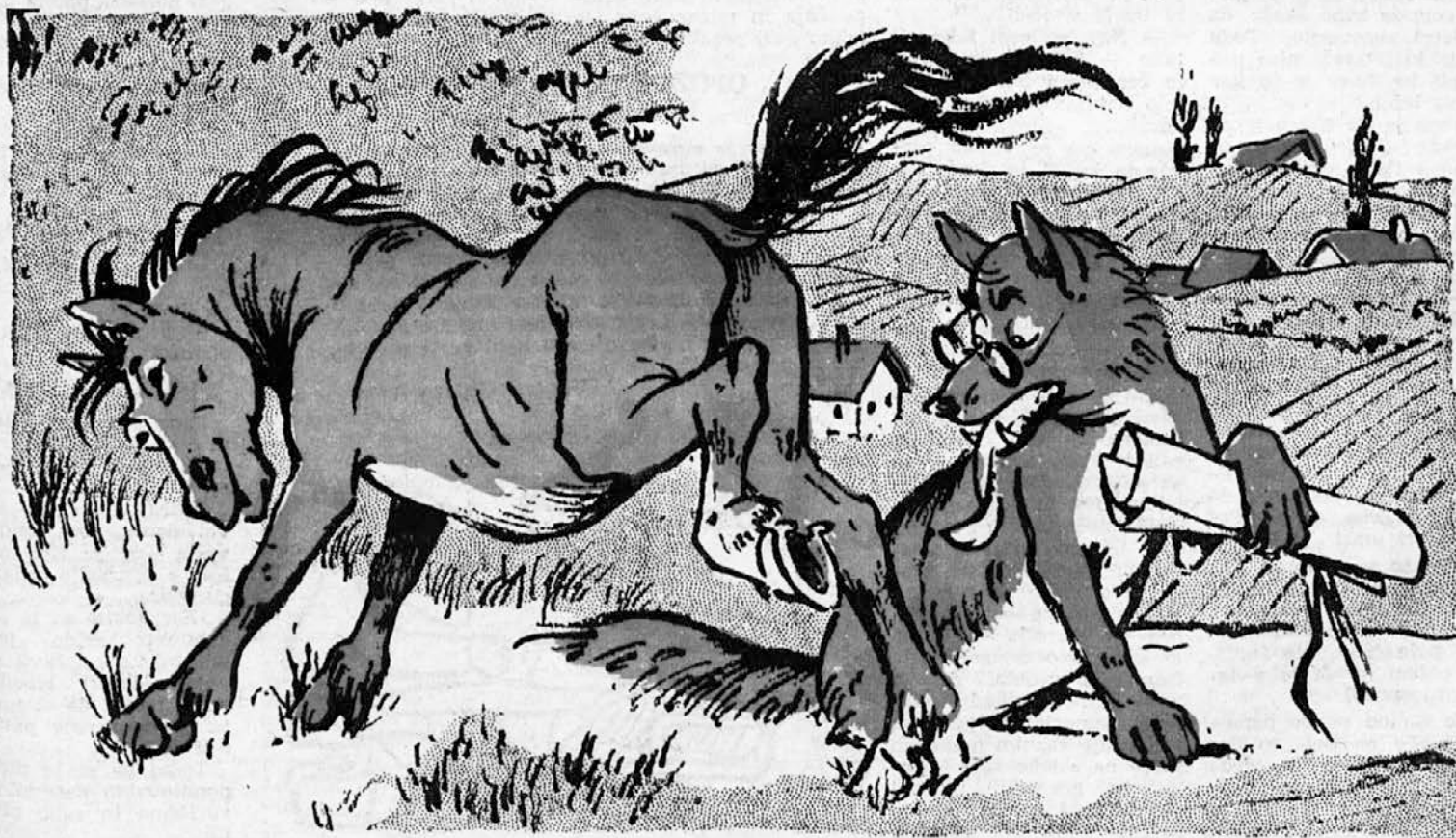
TRAGIČEN NESPORAZUM

— Tukaj uredništvo...
 — Tukaj Janez Glista, komercialni podjetja »Hamhamprom«. V zadnji številki ste objavili članek o gospodarskem kriminalu, ki nedvomno leti name, čeprav me niste v njem direktno imenovali. Jaz sem zaradi tega ogorčen...

— Ni treba, da ste zaradi tega ogorčeni. Če želite, lahko v prihodnji številki objavimo še enkrat tale članek, tokrat seveda z vašim polnim imenom, če želite... Halo! Halo!

Na drugi strani žice nema tišina.

SODOBNA BASEN

— Boter, na kopito pogledite, kdaj poteče moje viničarsko razmerje...

TEREMTETE

— Lajoš, naš Rakoši postaja nekam sodoben. Si videl, da je zadnjič bil objavljen njegov članek v emigrantskem listu »Za čvrsti mir in ljudsko demokracijo«? V »Szabad nepu« so ga omenili komaj na tretji strani. Tudi svojega velikega, blagopokojnega učitelja je izdal, ker se je spomnil nanj samo enkrat. Vidiš, Lajoš, vse kaže, da se časi izpreminjajo...

— To gre vse po modi. Pišta! Mož je star, lasje so že mlademu izpadli, kot da je preživel težko bolezen, sedaj pa se pripravlja za — pokoj. Sicer pa so iz Moskve zaupno sporočilo, da že imajo zanj namestnika...

— Tam imajo še kaj drugega, Lajoš! Imajo tudi vodnikovo bombo, s katero se bodo borili za Atlantski ocean.

— Zakaj pa ravno za Atlantski ocean?

— Tega ne veš, Lajoš? Če hočejo izdelati še eno tako bombo, potrebujejo vendar mnogo vode. Tihl ocean je že popolnoma suh toliko vode so porabili za prvo vodnikovo bombo, ki so jo izdelali vseznajoči sovjetski znanstveniki v kotlu za kuhanje vodke...

— Pa tudi z novo nacionalno politiko po starem krhpu so začeli na zasedanju tisto reč, ki ji pravijo Vrhovni sovjet a bi ga menda najraje izpremenili v Vrhovni svet. To se najbolj vidi iz tega, da so v Moskvi odobrili za investicije samo toliko, kakor petim drugim republikam neruskim narodnosti.

— To ni novo, Lajoš! Danes se mi zelo mudi, ker grem na sestanek, kjer bodo zopet govorili o borbi za mir in o sovjetskem popuščanju. Drugič, ko se bova srečala, ti bom povedal en popolnoma nov — vic.

»Kristusjezusmatbožja in vsi svetniki, kaj bo z našim Petrom! V postelji leži, trebuh ga boli in nič ne more! Kaj bo z njim!«

Katra je bila vsa iz sebe, in če je bila ona vsa iz sebe, je bila iz sebe tudi vsa vas — za to je Katra že poskrbela!

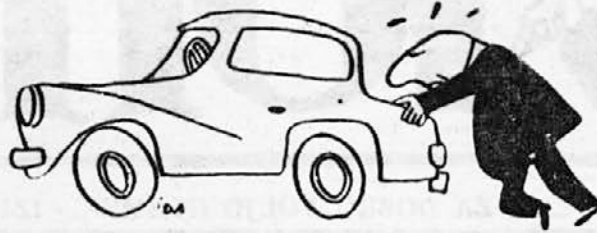
Pa saj tudi ni bilo čudno! Peter, ki je bil sicer kovač in možak za dva, je ležal na postelji, se prijemal za trebuh in hotel umreti. Katra je pripeljala k njemu že babo Janžo, da bi Petra zagovorila. Toda njeni križi-kraži niso pomagali in Peter je še kar naprej ležal.

Potem je šla Katra še po gospoda. Poškropili so in pokadili Petra, toda kljub temu, da niso zahtevali kot baba Janža plačila naprej, temveč so šele potem takole namignili, da bi bilo tistemu svetniku, ki ima v nebesih bolečine v trebuhu čez, hudo ljubo, če bi Katra ofrala za farovž tisti dve šunki in kakšen demižon vina — Petru pa ni in ni hotelo biti bolje. Morda so bile svetniku šunke premalo mastne ali je bilo vino prevodeno — tega nihče ne ve. Le to je vedla vsa vas, da bo Peter najbrž umrl.

Tedaj so se spomnili stari ljudje na starega Simona, ki je živel tam nekje za drugim hribom in ki je neki baje črne šole študiral, potem ko se je v lemenatu spridil.

»Če Simon ne bo pomagal, nihče ne bo!« so dejali stari ljudje in grdo pogledali Čezanovega Tonča, ki je nekaj govoril o zdravniku iz trga. »Mladost je narost!« so še dejali in Katra se je odpravila po starega Simona, Čezanov Tonč pa k Joži, mizarju, da bi mu naročil, naj pri-

Ko stavkajo šolerji in delavci pri bencinskih črpalkah

Minister za promet odhaja z avtomobilom v urad.

NAPAČEN NASLOV

Signor Spaghetti se je zaletel z avtomobilom v drug avtomobil. In ker je bil signor Spaghetti kriv nesreče, je moral svoji žrtvi plačati avto, za to pa je imel dve avtomobilski razbitini. Zapeljal ju je k mehaniku in zaprosil:

— Signor mehanik, ali bi mi lahko iz teh dveh

razbitin sestavili en avto? Mehanik si je ogledal obe razbitini in žalostno zmajal z glavo:

— Na napačen naslov ste se obrnili, signor Spaghetti. Iz nič vam lahko sestavi skupaj nekaj samo gospod bog — ali pa morda še kateri naših vladnih mandatarjev!

jo je že svoj čas pripravil za kovača Petra, čeprav je bila Pavletu nekoliko prevelika — mero je vzel mizar pač po kovaču in ne po krojaču.

Ko pa je Simon zvedel, da je krojač Pavle kljub njegovemu čaju umrl, je modro pokimal z glavo, vzel zopet svoj črni zvezek izza ogledala in vanj k receptu: »Proti bolečinam v trebuhu. — čaj iz jelenovega mahu in posušenih kopriv.«

Toda Pavle je umrl, čeprav tudi on ni popil tistega čaja in mizar Joža je lahko zanj porabil krsto, ki

gaga krojača, ki si mora vse to prislužiti z vbada-njem šivanke.

Tako je torej prišel Simon tudi h krojaču Pavletu. Zvest svojemu receptu, je tudi njemu Simon predpisal čaj iz jelenovega mahu in posušenih kopriv.

Toda Pavle je umrl, čeprav tudi on ni popil tistega čaja in mizar Joža je lahko zanj porabil krsto, ki

RECEPT

(Piše Kvargljev Tine)

pravi deske za krsto.

Za krsto Katrinemu Petru seveda!

Toda Peter ni potreboval krste. In to najbrž kot nalašč ne, kajti od tistega čaja iz jelenovega mahu in posušenih kopriv, ki mu ga je dal stari Simon, ni mogel ozdraveti, saj ga je zllil pod posteljo, ko ga Katra ni imela v očeh...

— Naj bo torej tako all tako — Peter je ozdravel in čez teden dni spet veselo nabijal železo v svoji kovačnici. Slava starega Simona pa je visoko zrastle in ko se je doma gostil s Katrinimi klobasami ter jih zalival z dobro domačo slivovko iz Katrinih sliv, je vzel izza ogledala star, obrabljen zvezek in zapisal vanj:

»Proti bolečinam v trebuhu — čaj iz jelenovega mahu in posušenih kopriv!«

Kaj je bilo bolj razumljivo kot to, da so starega Simona še tisto zimo klicali h krojaču Pavlu, ko ga je nekega dne začel boleti trebuh in je moral zaradi bolečin leči v posteljo, kjer je samo ječal in zavijal oči. Pavletova žena Mara je odhitela po Simona. Ni šla niti po babo Janžo, niti po gospoda — zaradi znižanja stroškov seveda — čeprav je vedela, da jo bodo gospod prihodnje nedelje ozmerjali s prižnice, da veruje raznim mazačam in se ne zateka raje k bogu in gospodu, njegovi desni roki na tej grešni zemlji. Toda dve svinjski krači in demižon vina za tistega svetnika, za katerega noben vrag ne ve, če sploh je kje v nebesih, je le preveč, posebno, za ubo-

OPOZORILO NAROČNIKOM IN KOLPORTERJEM!

Ker je uprava »Večera« s 1. julijem letos prevzela upravne posle »Totega lista«, prosimo, da vsa plačila, ki se tičejo »Totega lista«, od tega dne dalje nakazujejo na ček, račun št. 640-T-65. Naročniki bodo vsak mesec v prvi številki prejeli položnico, s katero naj redno vplačujejo naročnino. Kolporterji naj neprodane izvide vrnejo do 5. v naslednjem mesecu, ker jih drugače ne bo mogoče upoštevati pri obračunu.

Uprava »Totega lista«

Na repu

— Objavite v časopisju, da poziva KP Francije v.o. grafične delavce na stavko!

— V redu. Samo kako naj to objavimo, ko pa vse tiskarne že dva dni stavkajo?!

Nande Bula:

SKUŠNJAV HUDIČEVIIH — REŠI JIH, O GOSPODI!

Tako so oni dan molili v Mohorjevi hiši in v škofijskem dvorcu v Celovcu, ko so izvedeli, da je koroško ljudstvo pretekli teden odprlo svojo tiskarno v Podljubelju. Gospod generalni vikar, slovenske matere »echter deutscher Sohn«, dr. Kdras, pa je obupano vil roke in prošil gospoda nebeških čet za vsaj dva bataljona elitnih SS grenadirjev, ki bi z bajoneti podprli škofijsko okrožnico o prepovedi čitanja »brezverskega Slovenskega vestnika« in tako povečali število bralcev njegovega glasila »in windischer Sorache«, kriminalno zanimivega »humorističnega« lista »Naš tednik — kronika« Kajti, če mu ne bo pomagal gospod nebeških čet bo kmalu ostal edini naročnik tega lista samo še nacist Hanzek Steinacherjev, velik prijatelj »Kleine Zeitung«. To bi pa bil velik udarec za katoliško vero na Koroškem, ker bi se katoliških predpisov držal samo en človek, pa še ta je — protestant. Vse kaže, da je krščanstvo na Koroškem na pohodu. Vprašanje je samo, če ne napreduje po — italijanskem sistemu!

TO PA, TO!

V gostilno pride tujec in naroči pol litra vina. Ko mu ga krčmar prinese, ga gost poskusi, potem pa pravi krčmarju:

— Močno je, močno, očka...

Krčmar zadovoljno pokima:

— To pa, to...
— Zelo močno je. Menda je še včeraj gonilo mlinsko kolo?!

MED NAKUPOVALCI

— Kolega, pomisli, moj fant ima šele štiri mesece, pa že sedi!

— Nemogoče. Koga pa je ofražil?

PERZIJSKI HUMOR

Kirurg, arhitekt in diplomat so se prepirali o tem, čigav poklic je starejši.

»Zdravniški,« je zatrjeval kirurg. »Saj vendar vsi veste, da je Eva nastala šele z operacijo Adamovega rebra...«

»Kje nekli!« ga je zavrnil arhitekt. »Kdo je pa prvotni kaos spravlil v urejeno celoto?! Menda ne bosta trdila, da ni imel pri tem vmes svoje prste arhitekt?«

Tedaj pa se je diplomat pomilovalno nasmehnil tovarišema in suho pripomnil:

»Pravkar sta oba priznala, da je naša stroka najstarejša. Kajti, vprašam vaju, kdo pa je ustvaril kaos?«

Velik nagradni natečaj „Totega lista“

Od visnje gore tja do kolpe
Iz pionirjeve beležnice
(Piše Jožek Cebulica)
Ko je šla naša družina
na izlet

V Kočevje,

smo se ustavili v neki go-
stini, da bi se telesno in
duševno okrepcali, ali kot
se temu pravi v sloven-
skem žargonu, da bi se na-
pili in nazrili. Vendar je
bila salama, ki nam jo je
prinesla natakara v re-
kordnem času, četrt uri, na
mizo, tako stara kot moja
praprababica, smrdela pa
tako kot tista krava, ki se
je v gnojnici zadušila in so
je morali potem predelati
v salame.

V Vinici

Je moj ata izvedel, da so
šli tamkajšnji zadrudniki
na študijsko potovanje v
Opatijo. Iz tega sem skle-
pal, da mora biti v Opa-
tiji zelo vzorno urejeno
zadrudno posestvo, ki se ga
izplača ogledati. Ko sem to
svojo domnevo povedal
očetu, mi je pritrdil, pri-
pomnil je le še to, da je
Opatija najbrž zelo vzorno
živinorejsko posestvo, kjer
se ribice učijo na zadrudne
stroške plavati.

Potem pa je moja mama
zagrešila usodno napako,
ker me je poslala po olje

V Pišce,

ni pa pri tem pomislila na
to, da nimamo v tam-
kajšnji zadrugi nobene
bližnje ali daljne žlahte in
zato ne spadamo niti v ka-
tegorijo članov niti v ka-
tegorijo nečlanov, ki so pri
prodajalkah dobro zapisa-
ni. Ko sem prišel brez olja
domov, me je oče poslal

V Krško,

da bi si ogledal na sav-
skem mostu tisto veliko
zanimivost, ki jo strokov-
njaki imenujejo »Egiptov-
ska tema«. S seboj mi je
dal tudi kovača za vstop-
nino. Toda k sreči je bila
na mostu taka tema, da ni
nihče mogel pobirati vstop-
nine za ogled te zanimivo-
sti. Tako sem zaslužil ko-
vača in zanj sem si kupil
pol kilograma umetno opr-
šenih jabolk. Misli sem,
da so kaj boljše od navad-
nih, pa sem se urezal. Samo
sitnosti sem še imel za-
radi njih doma, ko mi je
očec hotel izprašiti podalj-
šek hrbtenice, pa se je za-
čelo res prašiti in se je
očec razburil in dejal, da mu
hočem metati prah v oči.
Zato pa bom sedaj raje
umolknil, da ne dvignem
preveč prahu. Pa drugič
kaj več!

LEPE SANJE

Očka, nocoj se mi je
sanjalo, da si mi podaril
50 dinarjev...

No, ker si bil zadnje
čase priden, jih lahko kar
obdržiš.

Kakor nam javlja sode-
lavec agencije »Totipress«
iz Ljubljane, so mu včeraj
na ljubljanskem trgu zavili
pol kilograma kislega
grozdja v papir, v katerem
je kasneje odkril fragment
dnevnikarja počitniškega do-
ma v Fiessi. Takojšnja ke-
mična analiza je omogočila
razbrati na listku sledeče:

Dana VII. 53: Dopu-
tovala suproga tehničnega
direktora, ki smo ju sme-
stili v zidano stauhu za me-
sec dana odmora. Odredila
si je dobro hrano i razpo-
laganje čamcem preko ce-
log dana.

Dana 15. VII. o. g.: Pobu-
na med rajom v baraki, ko-
ja bi po pravilniku trebala
priti za 14 dana v zidano
kuču. Puč ugušen. Gospa
supruga ostaje v kuči.

Dana istog: Doputoval
direktor sa decom, suprugom
i stebrom podjetja — na-
šom dragom Marijom. I
njih smo smestili v lado-
vinu zidane kuče.

Dana 16. o. mj.: Ekonom
išao po vino, jer se potrošna
znatno povečala.

27. o. mj.: Direktor ove
noči tragično razlupa svog

IZ OTROŠKIH UST...

Deklica se je hihitala, ko
je učiteljica pripovedovala
o možu, ki je vsak dan pred
zajtrkom trikrat preplaval
reko.

»Menda pa ne dvomiš o
tem, da treniran plavalec
tega ne zmore?« je vpra-
šala učiteljica.

»Ne,« je odvrnila deklica,
»čudim se samo, zakaj ni
preplaval reke štirikrat, da
bi se vrnil na tisti breg,
kjer je pustil obleko.«

— Oba na! Gens, gens —
to je ja ganc ajnfah un-
megli! Frau Muršec!

Jojojo, pa je resn, maj-
narzöl! Kens ina furšteln,
da so nas na urlaupi ole
mitanand mit maj Froncl,
der bos maj mon is, holtali
za auslendere.

— Tašaudi on! Zobos! Za
rihtik auslendere?!

— Na kloar vi šubiks, za
čisto rihtik auslendere! To
obi s Sveckiga.

— A zo bos! S Sveckiga
obi! Gens, gens, kens ina
jo net po švederiš untar-
holtat.

— Natirli net — oba te
undern dolma na morji ja
auh tudi net! Azo tes voar
a moregaudi!

— Jo, oba vi is tes ku-
man, da sta ratala tak
glajh iba di noht auslen-
dara?

— Na, bi ma kuman san
na urlaup to obi na morje,
zecma uns zueršt v ena
ošarija. Te pa je Froncl
peštelal pri enem kölnari:
»Ge, bring bos cum zaufn,
tu oita zupfa!« hot maj oita
ksokt totemu kölnari. Toti
tep nas je pa aljnik pled
auštiral, nah pa anfangal v

Steuera u sudaru sa kolla-
ma, iz kojih je na spredni
strani pogledalo žensko lice.
Ova kola smo odkupili
te jih bumo upotreblavali
kao harmoniku u odmarali-
štu. Sreča u nesreči, da je
bio i kiler izlupan, pa tako
verovatno Milicija nije na-
šla puno alkohola u krvi
pomešani s vodom.

28. o. mj.: Same telefona-
de preko celog dana iz Lub-
lane, šta se dogodilo sa Spi-
ritus agansom poduzeća —
našom Marijom...

RIMSKI POGOVORI

— Po pariški modi?
— Grazie. Po njej imamo
že vlade!

vseh sortah šprah nekaj
ainikvaslat. Te nah pa hot
maj Froncl gone šen ksokt:
»Sau, tes vajta kimst, tep
tu kšerta, ramel tu hačata,
trol tu zaupleda, prig bos
cum zaufn, pa šnöl aufi-
heraj s totim zagamanim
šfefflom!«

— Jesasjesasjesas, vi en-
terezant, vi enterzant Bos
ba pol nah?

— Niks nah! »Aha!« hota
ksokt da kölna und hot
grinst vira štopleiga, »go-
spoda su Švedi!« Te pa nah
nas je tak entelegentiš pe-
dinal, da je bil frajt! I hop
oba ksokt cu maj Froncl:
»Tu Froncl,« hob i ksokt,
»dajmo se štelajmo za cht
Švedanarje,« hob i ksokt,
»virst zegn,« hobi ksokt,
»kak nas bojo štemali,
majnarzöl!« hobi ksokt.

— Jo bos zi net zogn!
Tesis a ide!

Od tu naprej je vsebina
dnevnikarja popolnoma ne-
čitljiva, del dnevnikarja pa
manjka. Ker je bilo nada-
ljevanje dnevnikarja po vsej
verjetnosti uporabljeno v
iste namene kot najdeni
fragment dnevnikarja, obljub-
lja uredništvo »Totega li-
sta« tistemu, ki pošlje na-
daljevanje dnevnikarja odma-
raštva v Fiessi, naslednjo
nagrado:

1. Povrnitev stroškov za
nabavo grozdja (v kar so
vračunani tudi stroški za
papir) po najvišjih dnevnikar-
skih cenah.

2. V zameno za poslani
papir tri popolnoma nove
papirnatne vrečice.

3. Kilogram sladkorja za
sladkanje grozdja.

4. Enoletno brezplačno čit-
tanje »Totega lista«.

5. Plošči »Zogica nogica«,
»Bye, bye my baby« v ne-
deljski oddaji po željah.

6. Tričetrtinske ženske
hlače — zadnja modna no-
vost! — za ženo, hčerko ali
sestrično.

Zato pohitite, da ne zamu-
dite srečne prilike, ki se
vam ponuja!

DOBROTA JE SIROTA

Profesor, ki je vedno rad
pomagal dijakom, kadar
niso znali, vpraša pri ma-
turi dijaka:

— Naštejte mi nekaj
Gregorčičevih pesmi.

— Jefejeva prisega. Pog-
led v nedolžno oko... v
nedolžno oko...

— No, spomnite se na
tisto domoljubno, ki je po-
svečena drevesu, ki nam
daje olje...

— Aha! Bučnic!

— Froncl se je cueršt
nekaj puntal, hota ksokt,
saj ne bojo unza kuhltajč
meli za švedanariš špraho!
Te nah je pa natirli lepo
folgal — azo, tes misns ina
furštöl! Te goncn lajt
homs uns onkštirt und te
kölna sans nur so uman-
and kflic! Majnarzöl, tes
voar a morchec!

— Tes kenima furštöl,
tak en lustik urlaup, pa
vse zavolo fonvegn našiga
marpurga kuhltajč!

— Na jo, tak ganc lustik
tudi ne blo, zavolotega vajl
te nah mojega Froncla
skoro fast da šlog trofn
hot!

— Bi zo — izionet megli!

— Megli, megli — vira te
rehnung nah ksegn hot.
»Niks popusta, niks erme-
sigunge za auslendere!« hot
da kölna ksokt und hot
grinst vira of. Na, ta
Froncl hot ma oba naha,
vima caus voarn, tihtik
durhkaut, tak da moram
zaj k canareti, da mi drgoč
pogliha tiste zobe, kere mi
je maj Froncl, der bos maj
mon is, paj dera gelegen-
hajt in di papn ajnikaut
hot...

JUCA ODGOVARJA PEPI

Draga Pepa! Tokrat sem
se najprej ustavila v Bov-
cu, kjer so mi nekateri, ki
so bili pri lanskih plazov-
vih oškodovani, potožili,
da imajo še vedno poruše-
ne bajte in gospodarska
poslopja, ker je občina iz
fonda, ki je bil namenjen
obnovi hiše in gospodar-
skih poslopj, porušenih za-
radi plazov, raje na pol
dogradila vodovod. »Kar
potrpate še malo,« sem jih
potolajžila, »ko bo pa občina
dobila kredit za gradnjo vo-
dovoda, pa bodo vaše baj-
te na vrsti!« Toda bojim
se, da mi niso verjeli.

Potem sem se v velikem
loku izognila Ilirske Bi-
strice, da ne bi s truščem
svoje »Lambrette« prebu-
dila mladinske organizaci-
je iz spanja, in sem jo raje
uevrila proti Ljubljani.
Tam imam še neke nepo-
ravane računčke z »Agro-
tehniko«, ki je obljubila
braniškim zadrudnikom pu-
halnik za spravljajne krme,
pa jim ga še do danes ni
poslala. Če se Ti v kratkem
ne oglašim iz Ljubljane,
potem vedi, da so me na
»Agrotehniko« snedli, tako
kot so snedli svojo besedo,
ki so jo dali braniškim za-
drudnikom. Če se to res
zgodí, potem obrani v blag-
em spominu svojo zvesto
prijateljico

Juco

ZDRAVO!

Bilo je to baje v Sežani
— kmalu po osvoboditvi.
In v Sežani so imeli tudi
lekarnarja, ki je bil bolj
italijanske sorte. Nekega
jutra pa je ostala lekarna
zaprta in naslednje dni
tudi. Sele čez dober teden
sreča nekdo lekarnarja v
Trstu in ga vpraša:

»Kaj pa je z vami, tova-
riš lekarnar?«

»E, kaj bi ga bil!« je
odgovoril lekarnar. »Enga
zjutraj sem ga stal pred
apoteka, pa ga pride prvi,
pa reče: Zdravo! Pa ga pri-
de druga, pa tretja, pa ne-
znam si ga koliko še, pa
vsi, per oštija, samo zdra-
vo! Zdravo! Pa sem ga
reku, kaj bom z moja apo-
teka, če so vse zdravo, pa
sem ga zapru, pa šou u
Trst za videl, če ga je tu
ker bulan...«

V VLAKU

— Tovariš sprevodnik,
ali se dobi na naslednji
postaji dobro pivo?

— Seveda, prvovrstno
»Laško«...

— Kaj pa jedila?

— Po želji. Topla in
mrzla...

— Krasno! Koliko po-
stanka pa ima vlak na na-
slednji postaji?

— Na naslednji postaji
se vlak sploh ne ustavi!

TUJI HUMOR

Zdravnik: »Točno ne vem, kaj vam je, mislim pa, da je vse to od alkohola.«
 Pacient: »Nič hudega, doktor, pa pridem drugič, ko boste trezni.«

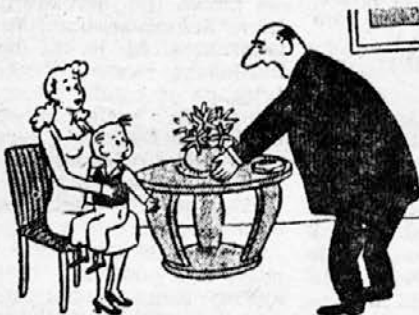
»Ne smeš misliti, draga moja, da sem alpinist. Hočem le ugotoviti, če bo tvoja mati nama sledila tudi tu gor.«

»Danes zvečer, ljuba, bom poven. Eksperimentiram z dinamitom.«

»Boste pač morali znižati ceno — riba se mi ne zdi čisto sveža.«

»No, zlezi že s kolen gospodične!«
 »Toda atek, jaz sem bil vendar prvi...«

»Natakar, takoj ulovite to muho! Ukradla mi je pečenko!«

»Postrešček!«

»Hočete, nočete — ne bom odnehal hoditi za vami!«

POETU IN KRITIKU

Rešitev modro si pogruntal — nota bene!
 Ideja — kritik in poet — je rentabilna.
 Lepote tvoja pesem je sicer sterilna,
 a kaj zato, ko si napišeš sam — ocene!

NALIJMO ČISTEGA VINA!

Da je čebula psevdonim za por, ni treba, da bi še dokazoval.
 Zato: če Roman Drejška bi »zaklal«, bi bil to prav gotovo — samomor!

KAJ JE TO?

Citatov kup, učeno besedišče, v njem bralec pot iz labirinta išče...
 (No, bralec, ni lahko kot enkrat ena?
 To je strokovno pisana ocena!)

ASOCIACIJA

Ko zadnjič bral sem MTT — Razglede, sem nehotе domislil se — Besede!

NERAZUMLJIV

»Nerazumljiv kakor jezik neznan«
 naši prednamci izraz so poznali,
 danes bi najbrž drugače dejali:
 »Nerazumljiv kot — podlistkov roman!«

STENDHAL IN ZENITEV

Ko se je sloviti francoski pisatelj Stendhal postaral, so ga hoteli njegovi prijatelji oženiti. Ko je Stendhal izvedel za to, je izjavil:
 — Dvoje sem ljubil na svetu: ženske in samski stan.
 Prvo sem izgubil. Privoščite mi zdaj vsaj še drugo!

STARI ZNANCI

Mlad pesnik je nekoč prosil Voltaira, če mu lahko prebere svoje pesmi in jih potem kritično oceni. Voltaire je privolil. Pesnik je čital kitičo za kitičo, Voltaire pa je medtem snemal čepico z glave. Končno pa je bilo pesniku tega dovolj, pa je povprašal:
 — Zakaj stalno snemate čepico z glave?
 Voltaire je odvrnil:
 — Veste, imam namreč navado, da se vedno odkrijem, kadar srečam kakšnega svojega znanca!

MAKSIM GORKI IN MESO

Maksim Gorki je bil vegetarijanec. Ko je potoval po Ameriki, je bil nekoč gost bogate dame, ki ga je hotela pregovoriti, da bi poskusil košček mesa. Maksim Gorki je odklonil. Dama pa je bila vztrajna:
 »Ali ne bi hoteli vsaj košček piščanca?«
 Gorki se je prijazno branil: »Ne, hvala lepa.«
 »Pa vsaj košček gnjati? Izvrstna je.«
 »Hvala lepa. Mesa ne maram iz principa.«
 »Jagnjetino pa bi le morda poskusili?«
 Zdaj pa je bilo Gorkemu že vsega dovolj. Grdo je pogledal gostiteljico in dejal:
 »Dovolite, da vam priznam: če bi že jedel kakšno meso, bi jedel samo človeško. Toda moralo bi biti surovo in zelo mlado!«

RAZLIKA

Tristan Bernard je imel pri neki prireditvi veliko smolo. Kajti za svojo sosedo za mizo je imel neko zelo zgovorno damo. Ko mu je že močno presedala, je prišel stavljati ironične pripombe, ki so zgovorno damo tako užalile, da mu je ogorčeno zabrusila:
 »Z eno besedo — vi ste neznosni človek!«
 Pesnik se ji je ljubeznivo nasmehnil:
 »Vidite, vi ste pa neznosni — s kopico besed!«

SRECEN SLUČAJ

V navzočnosti Tristana Bernarda so nekoč govorili o srečnih slučajih. Za zaključek je spregovoril tudi Bernard:
 »To vse ni nič v primeri s tem, kaj se je pripetilo gospodu Dubolsu. Nekoč, ko je jedel ostrige, je pojedel z ostrigo vred tudi biser. Seveda je moral takoj v bolnišnico, kjer so ga nemudoma operirali. In pomislite: biser, ki so mu ga potegnili iz želodca, je bil toliko vreden, da so z njegovim izkupičkom lahko krili vse stroške za operacijo in pogreb gospoda Dubolsa!«

TEŽKO VPRAŠANJE

Baudelaire je bil popolnoma suh, ko ga je prišel terjat krojač, zato mu je žalostno priznal, da mu ne more plačati. Krojač je malo poprosil:
 »Potem mi pa, dragi mojster vsaj povejte, kdaj mi boste lahko plačali da bom mogel vsaj v miru spati?«
 Baudelaire se je žalostno nasmehnil:
 »Tega vam pa ne morem povedati. Kajti če bi vam povedal, kdaj vam bom lahko plačal račun, bi vi sploh nikdar več ne mogli zatisniti očesa!«

Kljun:

SONCE — SOVRAŽNIK ČLOVEŠTVA

Nikdar še ni bila plaža v obmorskem mestecu C. tako na gosto zasedena s kopalci kakor to poletje. Vsak prostorček na pesku je bil do skrajnosti izkoriščen. Problem prostora bi se dal rešiti morda samo še z ležalnimi deskami v več nadstropjih, toda na to idejo, žal, nihče ni prišel.

Ko se je Avgust Streptomincinski, doktor medicine in oče šestih otrok, pojavil na plaži z vsemi nadaljevalci svojega jaza plus soprogo, ga je pogled na strnjeno gmo to soncu predanih teles precej neprijetno dirnil, zlasti še zato, ker je svoji družini naslikal dopust na morju v zelo rožnatih barvah. A kljub vsemu se je junaško podal na trnovo pot iskanja prostora pod soncem zase, za svojih šest sinov plus soprogo.

Ko si je krčil pot skozi pragozd na soncu iztegnjenih teles, so ga spremljale srdite opazke za hip sonca oropanih posestnikov prostorov na pesku, tu in tam se je grozeče dvignil s peska kakšen z listom proti soncu zaščiten nos, tu in tam se je njegov podaljšek hrbtenice seznanil s kakšnim kolenom, dokler ga ni spravil iz ravnotežja skromen trebušček, da se je zavalil v naročje nekega okostnjaka, ki je pravkar prebiral knjižico »Kako ostanem lepa«. Okostnjak je divje poskočil in jo ucvril z divjim vriščem proti kabinam, kajti še nikoli v svojem življenju ni pestoval v svojem naročju moškega bitja!

Prva bitka je bila dobljena, čeprav so ga sosedge prebadali s strupenimi pogledi Streptomincinski se je udobno zleknil v pesek, pri čemer je pregnal še enega »požiralca sonca« z njegovega mesta, odprl torbo, izvelkel iz nje neko knjigo, si nataknil očala in pričel počasi, glasno in pomembno preteče zlogovati:

»Sonce, so-vraž-nik člo-veštva!«

Sosedge so ga sprva gledali nevoljno in malce začudeno, pozneje pa so pričeli striči z ušesi. Kajti Streptomincinski je strokovnjaško grozil:

»Do danes je veljalo sonce za prijatelja in dobrotnika človeštva. Toda moderna znanost sodi o tem povsem drugače. Danes vemo, da je sonce sovražnik človeštva št. 1, kajti prav sonce je povzročitelj nečetih strašnih in neozdravljivih kožnih bolezni...«

Levi sosedge Streptomincinskega je panično zgrabil svoje stvari in jadrno izginil. Na izpraznjeno mesto se je takoj plasiral prvi doktorjev sin, ki je ves čas budno spremljal nerazumljivo očetovo početje. Streptomincinski pa je patetično nadaljeval:

»Najnovejši poizkusi v Ameriki so potrdili nedavno postavljeno teorijo, da je sonce — povzročitelj raka...«

Drugi doktorjev sin je zasedel mesto na očetovi desnici, tretji pa za očetovim hrbtom, odkoder so pravkar odnesli starejšo žensko, ki se je onesvestila.

Streptomincinski je preteče nadaljeval:

»Mišljenje, da sonce pomladi kožo, je prav tako zmotno. Dokazano je namreč, da prav sonce stara kožo, povzroča gube in razširjene znojnice...«

Tretji in četrti doktorjev sin sta zasedla prostor dveh mladih frkelj ob očetovih nogah, peti in šesti sin pa prostora dveh precej odvetelih lepotic malo dalje v levo.

Streptomincinski je povzdignil glas kakor da bi hotel plašiti morske pse:

»Razen tega povzročja sonce bujno rast kocin pri močnejšem spolu...«

Dva promenačna, močno odišavljena levčka s tarzansko frizuro sta iz nerazumljivih vzrokov vroče zahrepenela po plavanju. Njuno mesto je komajda zadostovalo za »skromen prostorček pod soncem« so-droge doktorja Streptomincinskega

Doktor je z glasnim vzklikom olajšanja odložil knjigo, se zavalil v pesek in pomolil vse izrastke svojega telesa od sebe:

»Tako! Sedaj pa se predajmo z vsem srcem temu strašnemu sovražniku človeštva...«

Tedaj pa se je oglašil izza njegovega hrbta tih glasek, ki je plašno vprašal:

»Oprostite, prosim toda zanima me, ali vam ta sovražnik človeštva ne more do živega?«

Doktor je slovesno potožil:

»Človek dragi, vsi smo zapisani smrti. In če je že treba umreti, mar ni lepše umreti na soncu kakor pa morda v senci?«

Potem pa si je podložil torbo pod glavo in veselo pomežiknil z levim očesom neizprosnemu sovražniku človeštva...

Za vsak slučaj

Skot Skotu: »Tako ne bo pre-rekanja — vsak od naju plača svojo polovico.«

Doktor: »Nič ne vidite? Sem vam rekel, da na vsak način potrebujete očala!«

Povsod na svetu so ozke ulice, kjer se dva ne moreta srečati. Toda to, kako se ljudje srečujejo v takšnih ulicah — to je zelo različno!

V Ameriki:

Mr. Taylor je zavil s svojim fordovim v ozko ulico, da bi si skrajšal pot. Toda nenadoma mu pride naproti s svojim konjem in vozom stari farmer Smith.

»Halo, umaknite se!«

»Halo, umaknite se vi!«

»O, no boy, jaz imam kot avtomobilist prednost!«

»Vi laže zapeljete nazaj, kot jaz s konjem!«

»Damned, jaz pa nimam časa — umaknite se!«

»No, sir, umaknite se vi!«

In tako dalje. Dokler Mr. Taylor ne pogleda na uro in reče svojemu sinu, ki je sedel z njim v avtomobilu.

»Damned, nimava časa prepirati se s tem starim trmoglavcem! Koliko let že imamo ta avto? Tri? No, potem je že čas, da vržem to staro škatljo v staro železo in kupim novega! Gremo!«

In Mr. Taylor pusti avto v ozki ulici ter odide peš po poslih. Farmer Smith pa obrne svoj voziček, pripne zadaj stari avto Mr. Taylorja in se odpelje domov...

V Franciji:

Oče Grammont je pravkar hotel zaviti s svojim konjičkom, zapreženim v mlekarski voziček, proti ozki ulici. Naslednji trenutek pa je hotel zapeljati v

OZKA ULICA

(Internacionalen esej)

to ulico z druge strani mojster Dupont s svojim poltovornim avtomobilom. Ko se ugledata, se oba ustavita.

»Izvolite, monsieur, jaz pojdem za vami.«

»Non, non, monsieur, samo za vami.«

»Na noben način, monsieur, za vami!«

»Toda monsieur, napravite mi uslugo! — Za vami!«

In tako dalje. Končno sta oba zapeljala — mimo ozke ulice in odrdrala po daljši poti vsak k svojemu cilju...

V Nemčiji:

»Človek, obrnite vendar vašo škatljo — ali ne vidite, da ne morem mimo!«

»Obrnite vi svoje konje! Nikjer ne piše, da bi se moral avto umikati konjem!«

»Toda to je enosmerna cesta! Vi ne smete voziti v tej smeri!«

»Na tej strani ni nobenega znaka, da bi bila to enosmerna cesta!«

»Ni res, mora biti znak!«

»Je res — ni ga!«

In tako dalje. Končno sta stopila iz svojih vozil in odšla pogledati, ali je znak, ali ga ni.

Na eni strani je bil, na drugi pa ne. Pustila sta torej vozila v ozki ulici in odšla na policijo ter tam zahtevala, da stvar uredijo. Na lice mesta so poslali pet komisij, osem strokovnja-

kov in dvajset delegacij — dokler niso stvar uredili

Toda dokler ni bilo to urejeno — se nista premaknila z mesta...

V Sloveniji:

»Bedak zmešani, ali ne vidiš, da ne morem naprej? Obrni, poroka!«

»Neroda, jaz ne morem naprej! Ti obrni svojo koreto! Kdo je videl že kaj takega!«

»Sebe poglej, šema! Jaz sem v avtomobilu, razumeš! Odkriti bi moral svojo ušivo glavo če vidiš kdaj avto, razumeš?«

»Vsaki smrdeči podrtiji se že ne bom odkrival, posebno, če sedi takle kujon v njej!«

»Kaj, jaz Kneftrov Jaka pa kujon!? Cakaj, mrha, pokažem ti...!«

In je stopil iz avta.

»Kaj, ti si, Jaka? Zakaj pa tega ne poveš takoj, strela!«

»Glej ga no, ti si, Stef?! Kaj ga pa lomiš po svetu?«

»Lomiš ga ti! Odkar sva bila zadnjič pijana pri Šoferski mamici!...«

»Ampak dobro sva ga takrat, kaj...?«

»Ti si sam požrl dva štefana... Ampak veš kaj, ženjen sem, da je čudno!«

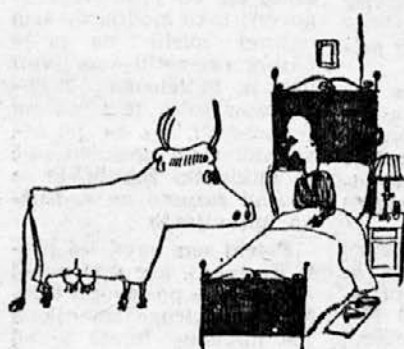
»Jaz tudi...«

In kmalu se je iz bližnje gostilne slišalo gromovito rjovenje:

»Moj očka ima konjička dva...«

»Avto in voz pa še danes stojita tam v ozki ulici...«

VSAK PO SVOJE

»Kdaj naj vam jutri zjutraj prinesem mleko?«

»Halo, kdo je pri telefonu?!«

V Celju sem si z velikim zanimanjem ogledal hišo v Cankarjevi ul. št. 1, kjer imajo razen nekaterih drugih lepih spominčkov na Dolfekove čase še prav dobro ohranjen napis »Heil unser Führer!«. Sedaj mi ni jasno samo še to, če ni so morda tudi stanovalci te hiše primerki zgodovinskih spomenikov.

V Store sem se pripeljal prav v trenutku, ko sta se v poslovalnici z manufakturo in živili št. 2 pogajali prodajalka in stranka za ceno kozarca za vlaganje zelenjave. Navadno prodajajo take kozarce po 90 dinarjev. Pred mojim prihodom v trgovino je bila pa cena takega kozarca 250 dinarjev, ob mojem prihodu pa samo še 105 dinarjev. Pa naj še kdo kaj reče, da nimajo v Štorah elastičnih cen!

Nekaj trenutkov kasneje sem porinil svoj radovedni nos tudi v prodajalno št. 1, kjer pa me je blagajničarka tako grdo pogledala, da sem jo pri prči odkuril dalje. Slišal sem, da je baje v tej trgovini odvisno samo od nje, koga bodo vljudno postregli, koga pa ne. Pa tudi o dobrotah, ki jih skrivajo pod pultom samo za nekatere izbrance, sem nekaj slišal. Baje tudi o tem odloča samo ona. Še dobro, da ne pripravlja slovenska koprodukcija kakšnega filma pod naslovom »Veliki diktator«, kajti v tem primeru bi namreč prodajalna ostala brez blagajničarke!

Preden pa sem odšel iz Štor, sem moral še napasti svojo radovednost na tisti prelepi vili, ki je požrla 18 milijončkov, tako da bi namesto nje lahko dobili delavci kar cel stanovanjski blok. Nisem pa mogel izvedeti, komu na ljubo so jo pravzaprav zgradili; zato sem še danes zelo radoveden. Ali ste morda radovedni tudi vi, cenjeni bralci?

Lepo vas pozdravlja vaš
Cefizelj, I. r.

NADOMESTEK

— Natakari! Prinesite mi, prosim, kakšen humoristični list.

— Zal nimamo nobenega. Toda, če želite — vam lahko jaz povem nekaj dobrih dovtipov

PRESENEČENJE

Jaka Rastresen se je zmotil in je namesto ogledala vzel v roko ščetko za obleko. Presenečen je vzkliknil:

— Vraga! Sele sinoči sem se bril, pa sem že tako kosmat!

Mariborske viki

NA POMOČ!

Tri obupane družine v Prelogovi ulici na Pobrežju naprošamo mariborski »Radiocenter«, naj nam pošlje radiotehnika, ki bi znal popraviti politično miselnost naših sprejemnikov. Slednji so nam oboleli na neki čudni bolezn, strokovno imenovani »germanofunkitis«. Ze prejšnje čase smo jih težko pripravili do tega, da bi dali od sebe kaj slovenskega, odkar pa imamo prijateljske odnose z Avstrijo, pa se kar sami od sebe avtomatsko priključujejo na graško radijsko postajo. Razen tega tulijo vedno fortissimo, tako da vzbujajo pri sosedih vtis, da smo še vedno nekje v »Marburg a. d. Drau«. Ker je v nevarnosti naša lojalnost, nujno prosimo gor-

nji naslov za strokovno pomoč.

Tri obupane pobreške družine

TELEFONIADA

Tovarišica Dragica si je zaželela bonbončkov. Ker se pa bonbončki prodajajo v trgovinah, tovarišica Dragica pa je zaposlena v pisarni, je brž zavrtela telefonsko številko svoje srčne prijateljice Vikice in jo prosila, naj ji pove telefonsko številko svoje prijateljice Nade. Ko je izvedela Nadino telefonsko številko, je znova zavrtela zaželeno številko. Zasedena. Čez pet minut se je nekdo javil: »... tovarišico Nado želite? Kličite, prosim, malo pozneje.« Po še treh brezuspešnih pozivih se je javila tovarišica Nada: »Ti si, Dragica? Koliko bon-

bončkov bi rada? Pet dekagramov? Počakaj samo trenutek, takoj bom telefonirala svoji znanki v trgovino, naj mi jih prinese...« Čez dobre pol ure je Nada sporočila Dragici, da so ji pravkar prinesli iz trgovine bonbončke in da jih lahko pride iskat. Tovarišica Dragica se je ganljivo zahvalila Nadi za uslugo, potem pa je urno smuknila iz pisarne, stekla mimo trgovine, kjer je Nada kupila bonbončke, zavila trikrat okoli vogla — in pritekla vsa zasopla v Nadino pisarno: »Hvala ti, Nadinka, za uslugo. Veš, sama bi si jih ne utegnila kupiti. Danes imam namreč strašno dosti dela!«

DIREKTORIZACIJA

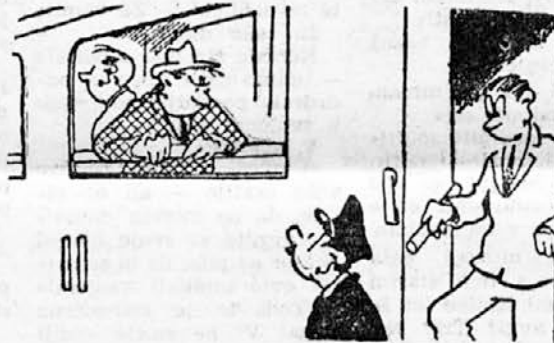
Nekje v Mariboru imamo podjetje »Pokvarij«; to podjetje pa ima svojega upravnika in ta upravnik pa bi rad, da bi ga ljudje spoštljivo titulirali za direktorja. Ker pa so ljudje trmasti, si je upravnik tega podjetja dal pritrčiti na vrata svoje pisarne napis: Direkcija »Pokvarija«. Toti list pa ne zaupa ljudem, ker so preveč zabiti, zato svetuje temu upravniku, naj si da pritrčiti na vrata pisarne še tablico: Direktor direkcije »Pokvarija«. Kajti ljudje so trmasti in bi ga kdo utegnili titulirati samo »gospod upravnik direkcije, Pokvarija!«. Dajmo vendar cesarju kar je cesarjevega in direktorju kar je direktorjevega!

pomagati iskati, pa je hitro odklonil mojo pomoč. Pojasnil mi je, da te jurčke iščejo njegovi dobri prijatelji iz ZK, zato je bolje, če se jaz ne vtikam v to, ker nisem bil nikoli prisoten na njegovih kolektivnih poskušnjah vinske kapljice in se zato ne morem ničesar spomniti. In prav v dobrem spominu je baje ključ vse uganke s 170 jurčki.

Ker nisem mogel revežu z ničemer pomagati, sem zavil v Lenart v Slov. goricah. Tam so me slavnostno sprejeli z godbo in so mi za dobrodošlico zaigrali staro avstrijsko cesarsko himno. Jaz sem bil zelo ginjen in sem se jim hotel zahvaliti z borbenim pozdravom: »Vse za vero, dom, cesarja!« pa sem se raje premislil. Kajti potem bi morda še zahtevali, da moram nositi brke à la Franc Jožef, zalisce in brado. Tega pa moja stara ne bi trpela. Zato sem jo kar brez govora odkuril iz Lenarta in ostanem še vedno vaš zvesti

Flikač, I. r.

Razumljivo

»Kako, dve uri postanka?«
»Da, tukaj imajo zelo dobro restavracijo!«

Zadnjič, ko sem se nič hudega sluteč sprehajal po ulicah naše lepe prleške metropole, je švignil mimo mene lep avtomobilček in kmalu izgini v oblaku prahu. Ko sem povprašal svojega prijatelja, ki je zaposlen v nekem gradbenem podjetju, kdo se vozi s tem avtomobilčkom, mi je pošepetal na uho:

»Naš direktor Flikač. Ta se pusti peljati s taksijem na konferenco v Beograd.«
Meni pa to ni šlo v glavo:
»Zakaj se raje ne pelje z vlakom? Vlak je vendar cenejši!«

Takrat pa se je moj prijatelj razburil:

»Z vlakom naj bi se vozil, praviš?! Vraga, kaj bo pa potem z njegovo avtoriteto? Ti boš na vse zadnje hotel, naj postane spredovnik, da se bo vozil zastonj z vlakom!«

Jaz sem jo hitro odkuril dalje, da morda ne bi še s kako besedo užalil prijateljevega direktorja. Kar preko polja sem jo mahnil na državno posestvo Jeruzalem, da bi pomiril duhove, ki so si zadnje čase večkrat skočili v lase. Na

VSE PO ŽELJAH

To se je zgodilo zadnjič v enem kranjskih hotelov. Gost: »Prosim en krožnik goveje juhe!«

Natakari mu je postregel z zelenjavno juho.

Gost: »Prosim en dunajski zrezek!«

Natakari mu je prinesel pražena jetra.

Gost: »Prosim eno porcijo fižolove solate!«

Natakari je prinesel zeljnato.

Gost: »Prosim eno Rogaško 53!«

Natakari je serviral ljubljansko cockto.

Tedaj je bilo gostu dovolj slepomišenja in je zavpil:

»Sedaj mi pa prinesite pištolo, da se ustrelim!«

No, in potem se je revež obesil, ker mu je natakari prinesel namesto pištole vrv...

SREDNJI VEK V MARIBORU

Pedagoški delavci, ohranite mirno kri! Naj kljub senzacionalnemu naslovu ostane vaša telesna temperatura neizpremenjena, kajti tokrat ne bomo razpravljali o pedagoških problemih, temveč o pravem srednjem veku v Mariboru oziroma o njegovih posidnih ostankih.

Ali se ti je že pripetilo, dragi bralec, da si šel v dopoldanskih urah po mestnih ulicah, pa si nenadoma vztrepetal, ker si opazil, da ti maha z okna neznanca, morda še celo zelo čedna gospodinja z rutico ali celo z belo rjuho kakor parlamentarec, ki prihaja z novico o popolni predaji. In ker je znamenje nedvoumno namenjeno tebi, pohitiš ves vesel pod okno in veselo pomahaš navzgor, takrat pa — rahločutni bralci in bralke, oprostite piscu pomanjkanje smisla za romantiko! — takrat pa ti prileti od zgoraj namesto nežnega čustvenega pisemca v široko odprta usta nekaj, kar je malo manjše od češnjeve koščice in malo bolj pekoče od poprovega zrnca. Če imaš srečo, se ti lahko še lasišče pomnoži za nekaj tujih las, včasih se celo v hipu izpremeniš v čistokrvnega Indijanca s slavnostno perjanico na glavi, če pa imaš prav posebno srečo, lahko po kratkem jutranjem izprehodu po mariborskih ulicah najdeš na svoji glavi tudi po sedem dobro ohranjenih čikov, kar lahko pretvoriš v eno cigareto in še en čik.

Pri vsem tem je samo nekaj zgodovinske netočnosti: baje v srednjem veku ljudje še niso kadili cigaret. Vse ostalo pa bi se prav tako lahko dogodilo v srednjem veku. Morda pa tudi ne?

ŠPORTNIK KLJUŠE

je na dopustu Če ne za letos, pa za drugič!

NIČ NE POMAGA!

Prišel je kratkoviden možakar v lekarno, pomolil lekarnarju recept za mazilo proti revmatizmu in vprašal:

»Ali bo treba dolgo čakati?«

»Tako bo gotovo,« ga je pomiril lekarnar, položil recept na pult, ga obtežil s kovinskim obtežilec in odšel v sosednji prostor, da pripravi mazilo. Kako se je začudil, ko se je vrnil z mazilom in ni našel več možakarja v lekarni. Kasneje pa je še opazil, da mu je z možakarjem vred izgnil tudi kovinasti obtežilec.

Lekarnar je skoraj že pozabil na to, ko se je lepega dne zopet pojavil možakar v lekarni, zaničljivo vrgel obtežilec na pult pred lekarnarja in jezno dejal:

»Nič ni pomagalo! Stirinajst dni sem se drgnil vsak večer s temle hudim čem tako, da sem že ves krvav po nogah, toda skoraj bi lahko rekel, da so bolečine še hujše...«

KAJ BI TO!

»Tovariš apotekar, ali bi mi lahko dali v tole stekleničico za dva kovača kapljic za želodec...«

»Človek dragi, kaj nimate doma nobene steklenice, ki bi bila malo bolj čista?«

»Kaj bi to, tovariš apotekar, saj ni bilo v njej nič slabega. V njej sem imel samo čisto navaden lizol za dezinfekcijo štale!«

OPRAVIČILO

»Slišijo, gospod apotekar, kaj bi mi hteli pogledat na toli ceglec, tu so mi dohtar napisali ene arcnije, vete jaz pa nimam špeglov coj, te pa nisem kos prebrat, kaj za ene arcnije mi te morate dat...«

KJE NEKI!

Pepe pride k zdravniku, ki ga je nedavno operiral na želodcu. Zdravnik ga vpraša:

— No, kako je kaj? Ali že lahko jeste?

— Bolj po malem, večinoma samo kavo, mleko...

— Pa jeste sedaj z apetitom?

— Kavno in mleko?

— Da, to sem mislil.

— S kakšnim apetitom!

Z žganci ali pa s kruhom, tovariš doktor!

DVOTRETINSKA VEČINA

»Kam bosta šla z ženo na dopust?«

»Jaz bi rad šel z njo na morje, toda, kot vse kaže, bo šla ona z menoj v hribe...«

(Recept za prvo mesto »Po Hrvatski in Sloveniji«)

— Ti nisem rekel, da bodo Jugoslovani takoj izbili na čelo? Sedaj pa kar poženi avto kolikor moreš!

Tolažba

K zdravniku pride mož z naravnost neverjetnim kašljem, ki ga je prav zaradi tega prinesel s seboj. Kašljal je tako, da so se majali brzojavni drogovi, če je hodil po cesti, da so odstopali parketi, če je sedel v sobi in so ljudje odpotovali nemudoma na letni dopust, če so izvedeli, da prihaja po njihovi ulici.

Zdravnik ga je dolgo in natančno preiskoval:

»Ha, ha, ha!« se mu je nato nasmehnil vzpodbudno. »Nekoliko sva se prehladila, kaj?« in ga je potrepljal po rami. »Da, da, če se hočete rešiti kašlja, se morate v prvi vrsti paziti. Paziti in še enkrat paziti! Ne hodite na cesto in ne odpirajte oken, toda glejte, da ne boste sedeli v zatohli sobi. Ne smete ne piti in ne jesti nič hladnega, pa tudi vročega se izogibajte! Ne oblačite se lahko in glejte da boste dobro zaviti, toda tudi preveč ne smete biti oblečeni! V postelji se dobro pokrijte, toda pazite, da vam ne bo pod perjem prevroče.«

Pacient se je najprej v slabe pol ure odkašljaj, nato pa je dejal z usihajočim glasom:

»Torej edino, kar še smem, je to, tovariš doktor, da kašljam...«

»O, nič ne del!« ga je potolažil zdravnik, »dokler kašljate, boste živeli!«

Mož je šel domov. Prav takrat, ko je šel mimo pokopališča, ga je zopet prijel kašelj. Naslonil se je na pokopališčni zid in kašljaj, tako da so se pokopališčna železna vrata zvila in so opeke z zidu kar frčale.

Tedaj mu je prišel na protu znanec. Najprej je nekaj časa poslušal kašljanje, nato pa ga je sočutno pogledal:

»Grdega kašlja si se nalezle, prijatelj, kaj?«

Mož pa je kašljaj še naprej, kljub tem vzpodbudnim besedam. Ko si je za trenutek oddahnil, je pomislil na zdravnikovo tolažbo in s palcem pokazal pokopališče za seboj:

»Hja, khe-khe-khe... ti mrtvi bi bili veseli, če bi ga imeli!«

»Da,« je dejal znanec. »Gotovo. Toda samo mrtvi...«

STARA AMERIŠKA SALA

On: Največji bedaki imajo zmeraj najlepše žene!

Ona: Beži, beži, hočeš se mi dobrikati!...

ZGODI SE

Brez besed.

IZ TUJEGA IN DOMAČEGA LOGA

PRIČEVANJE

— Priča, ali poznate obtoženca? Povejte nam kaj o njem.

— Gospod sodnik, kaj naj povem? Seveda ga poznam in kar ga poznam, je vedno v božjem strahu kradel!

SAJ RES!

— Obtoženi, vi ste zasebnega tožilca Andrejkovega Stefana težko užalili. Kaj lahko poveste v svojo obrambo?

— Prosim, gospod sodnik, če se bomo tožili sedaj že vsakokrat, če kdo komu reče, da je bedak ali pa baraba — kaj pa se naj potem človek še sploh pogovarja?

VEDNO SVEŽE...

Natakar v kuhinji: Dobim eno hrenovko, toda šele čez četrt ure — gost je naročil, da mora biti sveža.

ZA NASE SONČNE DNI

»Lojzek, ti mi pa sedaj našteji najtežje poklice, ki jih poznaš!«

»To so rudarji, železarji, železničarji...«

»Ali veš še za katerega?«

»Da — vremenoslovci!«

DIRKE

— Si bil v nedeljo na dirkah?

— Ne, sem jih imel doma. Zena je po pomoti nalila na solato namesto bučnega olja ricinusovo...

EVOLUCIJA

— Ali se že dolgo poznaš s to blondinko?

— Kakšna dva meseca.

— Ona pa mi je dejala, da se poznata že poldrugo leto!

— Ze, toda takrat je bila še črnolaska!

ASTRONOMSKA

— Če je zemlja oddaljena od lune 60 milijonov kilometrov in če bi se vozil na luno z avtomobilom s hitrostjo sto kilometrov na uro, koliko časa bi rabil do lune, Jakec?

— To je pač odvisno od kvalitete cest, tovariš profesor!

SALOMONSKA RESITEV

Nekoč so poslali z generalne direkcije bivših južnih železnic okrožnico vsem postajenačelnikom, naj javijo direkciji vse želje in pritožbe potnikov. Neki postajenačelnik je sporočil direkciji, da se potniki pritožujejo, da se zadnji vagon vedno preveč trese. Čez leto dni je dobil postajenačelnik z direkcije lakonski ukaz:

»Ukazujemo vam, da odslej naprej pri vsakem vlatku odklopite zadnji vagon!«

OGORČENJE

V vlak. Gneča. Potem prilomasti v vagon možakar, ki je po vsem videzu krepko pijan. Ne mine dolgo, ko se pijanec nasloni na steno in prične bruhati. In to naravnost na obleko svojega soseda. Ta se razburi:

— Vi... prase! Kaj si vendar mislite!..!

Pijanec užaljeno protestira:

— Slišite vi, kdo je prase?! Poglejte raje sebe, pa boste videli, kdo je bolj podoben svinji, vi — ali jaz!

PAMETEN ODGOVOR

Profesor vpraša medicinca na izpitu:

— Vzemimo, da vas sredi noči pokličejo k bolniku, ki močno krvavi. Kaj boste storili najprej?

— Najprej bom vprašal, kje bolnik stanuje!

TAKIM SO SE SMEJALI PREDNAMCI

Umrli je plešast mož. Ko je okrog polnoči mukoma prikrevsal do nebeskih vrat, je tamkaj čakala že velika množica. Vrtar Peter je spuščal le po enega skozi nebeska vrata in ker se mu je lešerba pokvarila, je vsakega pri vratih samo otipal, da je ugotovil spol, starost in velikost prihajajočih. Ko je prispel do nebeskih vrat plešec, ga je Peter najprej potipal po pleši in ogorčeno zarjul:

— Kdo si, prase, da rineš kar z zadnjico v nebesa?!

ZALJUBLJENCA

— Tončka, če me ne boš uslišala, se bom obesil pod tvojim oknom!

— Nikar, Jože! Oče že tako vedno robanti, da venomer visiš okoli naše hiše.

NEVERJETNO

K zdravniku pride bolnik z nenavadno boleznijo. Zdravnik ga pregleda in pravi:

— Vaša operacija bo obogatila medicino...

Bolnik se neverno začudi:

— Ne verjamem. Sem namreč član bolniške blagajne!

»Kaj misliš, kolega, kotiko kilometrov daleč sva ga prenesla v minulem letu?«

